

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησία δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησία φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἑκάστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Β. Παπαδοπούλου. Αἱ ἐπι-
 τολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕνα ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Λαύριον, 22 Φεβρ. 1876.

Φίλε «Αριστόφανες»!

Ἐκφράζω τὰς πρὸς σὲ ἀπείρους εὐχαρι-
 στίας μου, διότι εἶχες τὴν καλὴν διάθεσιν
 νὰ καταχωρίσης ἐν τῷ φύλλῳ τῆς ἀξιοτι-
 μου ἡμεριδὸς σου ὅσα σοὶ ἔγραψα περὶ
 τῶν ἐν Λαυρίῳ διατρεχόντων. Σήμερον
 σπεύδω καὶ πάλιν νὰ σοὶ γράψω περὶ τοῦ
 αὐτοῦ ἀντικειμένου, ἔχων πλήρη πεποιθη-
 σιν εἰς τὰ εὐχρηστὰ αἰσθημάτων σου, τὰ ὁ-
 ποῖα πάντοτε ἐξετίμησα.

Ὁ Μιχαὴλ Φοντριέρ ὡς ἐπιτηρητὴς καὶ
 διευθυντὴς τῶν Σταύλων δὲν λαμβάνει εἰς
 τὴν ὑπηρεσίαν ἀνδρας καλοὺς ὡς καρραγω-
 γεῖς, ἀλλὰ τούναντίον παιδάκια δεκαπεν-
 ταετη, τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς ἀνικανότητος καὶ
 ἀμελείας των ἀφ' ἑνὸς δὲν δύνανται νὰ ἀν-
 θέξωσι κατὰ τὴν φόρτωσιν τῶν σκωριῶν,
 καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς μὴ ἀσφαλοῦς καθο-
 δηγήσεως τῶν ζῶων, ἀνατρέπονται τὰ κάρ-
 ρα των οὕτω δὲ βλαπτόμενα τὰ ζῶα κα-
 θίστανται παντελῶς ἄχρηστα· ἐπίσης τὰ
 ζῶα τρέφονται μὲ ὀλίγην τροφήν, ἐκ τοῦ

ὁποῖου ἐπέρχεται βλάβη εἰς αὐτά. Ὁ αὐτὸς
 Φοντριέρ ἐπιτηρητὴς σήμερον τῶν ἐξώτε-
 ρικῶν ἐργασιῶν τῆς ἐξορύξεως καὶ καθα-
 ρίσεως τῶν σκωριῶν θέτει ἐργάτας εἰς ὄ-
 λλας ἐν γένει τὰς ἐργασίας περισσοτέρους
 τῶν ἀπαιτουμένων, ἐπιβαρύνων οὕτω τὴν
 ἑταιρίαν μὲ ὑπέρογκα ἐξοδα. Ὁ αὐτὸς Φον-
 تريέρ κατηγορηθεὶς καὶ συλληφθεὶς ἄλλο-
 τε ἐπὶ κλοπῇ ζῶων, ἀπελύθη τῆς ὑπηρε-
 σίας τῆς ἑταιρίας, ἀλλ' εἰς πρώην σύμβου-
 λος καὶ νῦν εἶχε τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ τὸν
 ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ αὐτὸς Φον-
 تريέρ, καλλιεργῶν ἐν Λαυρίῳ γαίτας ἐθνί-
 κάς, κοπρίζει αὐτάς δι' ἐξόδων τῆς ἑταιρίας,
 τὸ δὲ χεῖριστον ἔχων τοιαύτας ἐσπαρμένας
 πλησίον τῶν ἐργαστηρίων, πωλεῖ εἰς τὴν
 αὐτὴν ἑταιρίαν τὸν παραγόμενον σανὸν,
 προξενῶν οὕτω μεγίστην βλάβην. Ἡ πρώην
 ἑταιρία Σερπιέρη οὐδέποτε ἠγάραζεν ἐκ τῶν
 πλησίον μερῶν τῶν καμίνων σανὸν ὡς
 δηλητηριασμένον καὶ κατὰ συνέπειαν βλά-
 πτοντα μεγάλως τὰ ζῶα.

Ὁ ἴδιος Φοντριέρ ὡς ἐπιτηρητὴς τῶν
 δρόμων παρεβίασεν ἐπίσημα συμβόλαια ἐρ-

γαλάτων, ἀναδεχθέντων τὴν προμηθειᾶν λί-
 θων καὶ λεπτολίθων, ὠθήσας καὶ αὐτοὺς
 τοὺς διευθυντάς Μαρκόπουλον καὶ Παπα-
 γεωργίου, καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ Συμβούλιον,
 νὰ παραβιάσωσι τὰ συμπεφωνημένα καὶ νὰ
 προμηθεύωνται δι' ἐργασίᾳ τῆς εταιρίας τὸ
 αἰὼν ὀλικὸν πρὸς διατήρησιν καὶ κατασκευὴν
 τῶν δρόμων· οὕτω δὲ ὁ Φοντριέρ ἔδωκεν
 ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐργολάβους νὰ καταφύ-
 γωσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, καὶ νὰ ζη-
 τήσωσιν ἀποζημιώσεις ἐπιβλαβεῖς διὰ τὴν
 ἑταιρίαν καὶ πλέον τῶν 400,000 δραχμῶν.

Ὁ αὐτὸς Φοντριέρ ὡς ἐπιτηρητὴς τῶν
 μεταφερομένων σκωριῶν ἐκ τῶν διαφορῶν
 θέσεων, καὶ ὁ Α. Καφετζόπουλος, ὑπάλ-
 ληλος τοῦ γραφείου τῆς εταιρίας, ὡς ὑπάλ-
 ληλος ἐπὶ τῶν ἐξελεγχέσεων τῶν μεταφε-
 ρομένων σκωριῶν, δὲν δίδουσι τὴν ἀπαιτου-
 μένην προσοχὴν, καὶ οὔτε κρατοῦσιν ἀκρι-
 θεῖς σημειώσεις ἐνὸς ἐκάστου ἐργολάβου,
 ὅπως πληρώνωνται οὗτοι τὸ πραγματικὸν
 ποσόν, ἀλλ' εἰς ἄλλους μὲν βεβαιοῦσιν ὅτι
 παρεδόθησαν περισσότεροι τόνοι, εἰς ἄλλους
 δὲ ὀλιγότεροι· ὡς ἐκ τούτου προέρχονται

Κ Η Π Ο Σ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΒΕΡΝ

Ἐγὼ ἐνόμιζα, Λαβέρν, πῶς πῆγες εἰς τὸ Παρίσι.
 Δὲν εἴξευρα, κακόμοιρε, ὅτι σὲ ἔχουν κλείσει
 Ἐν τῆς φυλακῆς τὰ δροσερὰ καὶ ἀνθισμένα μέρη,
 Γιατί ἐκάθισες πολλοὺς συντρόφους σου εἰς τὸ χέρι,
 Καὶ τοὺς ἐπῆρες τὸν παρὰ, τάφερες ὅλα ἴσια,
 Καὶ ἐξοδα δὲν ἔχουνε νὰ πάνε εἰς τὰ Παρίσια.

Δὲν ἠντράπηκες, μωρὲ Λαβέρν, γλυκόλαλο ἀηδόνι,
 Νὰ ρίξεις τῶν συντρόφων σου ἕνα γερὸ κανόνι,
 Καὶ νὰ ἀφήσης τοὺς πτωχοὺς ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα
 Νὰ ἀποθάνουν ὅλοι των ἀπ' τὴν πολλὴν τους πείνα·
 Τί εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, Λαβέρν εὐλογημένε,
 Ἐν τὸν νοῦ σου κάν δὲν ἐβαλλες τὴν φυλακὴν, καυμένε;

Καὶ τώρα εἰς τὴν φυλακὴ στενάξεις καὶ κοιμάσαι,
 Καὶ τὴν ώραία σου κυρὰ κάθε στιγμὴ θυμάσαι,
 Τὸ Γαλλικὸ σου θέατρο, τὰ χρόνια σου τὰ πρώτα,
 Ποῦ εἰς τὴν Ἀθήνα πέραναγες πάντα ζωὴ καὶ κόττα,
 Καὶ τῆς στενῆς σου φυλακῆς κυττάξεις τὰ παλάτια,
 Καὶ τρέχουν δάκρυα μικρὰ ἀπ' τὰ γλυκὰ του μάτια.

Εἰξεύρεις, φίλτατε Λαβέρν, μεγάλη θεατρίνη,
 Τί πράγμα φοβερώτατο ἡ φυλακὴ ποῦ εἶνε,
 Ἀλλοίμονο σ' εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου ἐκεῖ τον κλείσουν,
 Καὶ μὴ ἄρα μοναχὰ κλεισμένο τὸν ἀφήσουν!
 Κάθε ἐλπίδα καὶ χαρὰ εἰς τὴν στιγμὴν τὴν χάνει,
 Καὶ κλαίει σάν μωρὸ παιδί, δὲν ξέρει τί νὰ κάνη.

Τώρα καὶ σὺ τῆς φυλακῆς τὴν γλύκα θὲς νὰ μάθης,
 Καὶ τῶν παθῶν σου, ὦ Λαβέρν, τὸν τῶν ἀχόντων θάνατον.
 Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς καὶ ἐσὺ μούτρα πολλὰ ὄρατα,
 Καὶ θὲ νὰ μάθῃς πράγματα πρωτόφανη καὶ ἀεὶ ἐστοπ
 Ποῦ ὅταν ἐβγῆς ἀπ' ἐκεῖ θὰ μὰς τὰ διηγήσαι,
 Κι' ὅταν σοῦ ἐρχωνται εἰς τὸν νοῦ θὲ νὰ στὰ δρόκοι πῆσαι!

ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ.

Φώναζα 'ς τόν κόσμον όλον ὅτι εἶμαι ἰδικός σου,
Φίλος σου πιστός καὶ πρῶτος, καὶ μέγας σύμμαχός σου,
Καὶ ὡσάν τόν караγκιόζη, ἀπὸ πίσω σὲ γελοῦσα,
Καὶ σκοποὺς μεγάλους εἶχα, κι' ὀλοένα προσπαθοῦσα
Μὲ τὸν κάθε ἓνα τρόπον, κάθε μία ἐπιστήμη
Νὰ ἐλθῆς 'ς τὴν ἐξουσία μὲ τὸν φίλο μας Ζαήμη.

Σὲ κατάφερα 'ς τὸ χέρι τὸ τιμῶνι νὰ ἀρπάξης,
Καὶ τὸν φίλον Τζουμπελῆ μας εἰς τὴν δίκην νὰ ἐνάξης,
Καὶ μὲ ὄλους σου τοὺς φίλους 'ς τὰ γερὰ νὰ τὰ χαλάσης,
Καὶ νὰ πάθης χίλια τόσα, ποῦ ἐκόντεψες νὰ σκάσης.
Καὶ ἐπρόσμενα ἢ πρώτη νὰ περάσῃ τριχυμία,
Γιὰ νὰ βάλλω εἰς τὸ χέρι τὴν ὠραία ἐξουσία.

Τώρα, τώρα θὰ σὲ κάμω, Κουμουνδοῦρέ μου, νὰ ρέψης,
Καὶ μὲ ἓνα πόδι μόνο ἐμπροστά μου νὰ χορέψης.
Δὲν μὲ τρέμεις; δὲν φοβάσαι τὴν φαρμακερὴ μου γλώσσα;
Μ' αὐτὴν ἔκαμα καὶ μόνον νὰ λησμονηθοῦνε ὅσα
Μοῦ 'λεγε ὁ κόσμος ὄλος γιὰ τὸ Λαύριον, καὶ ἄλλαις
Τρομεραῖς δημοκοπίαις, ξαχουσμέναις καὶ μεγάλαις.

Εἰς τὸ Λαύριόν'μας ἔμεσα μὲ τὰ μοῦτρά μου ἐμπήκα,
Κ' ἐγδύσα τὸν κόσμον ὅλον, κι' ὁμῶς ἔπαλει λάδι 'βγήκα.
Ἐγὼ τώρα, Κουμουνδοῦρε, εἰς τοὺς πάντας θεὸς νὰ δείξω
Ὅτι εἶσαι μία ν ο ὕ λ α, καὶ σὰν λύκος θὰ σὲ πνίξω,
Καὶ τὸν πομπερὸ Ζαήμη, ποῦ δὲν ἔχει γνῶσι δράμι,
Θὰ τὸν κάμω νὰ μὲ βλέπῃ καὶ νὰ τρέμῃ σὰν καλάμι.

ΚΟΥΜΟΥΔΟΥΡΟΣ.

Σοῦτ! βουβάσου, μαμαλοῦκο .. σὺρ' εὐθὺς κατὰ διαβόλου....
'Ἀπ' αὐτὰ ὅπου μοῦ λέγεις δὲν ξιπάζομαι καθόλου...
Ἐγὼ, μποῦφο, δὲν σὲ βάζω οὔτε 'ς τὸ μικρὸ μου νύχι...
Δὲν θάλλῃς 'ς τὴν ἐξουσία καὶ ἐσὺ, ἂν ἔχῃς τύχη;
Σὰν παιδί μιλάς ἀκόμα, καὶ νὰ λέγῃς σὲ ἀφίνω...
Μὰ εἰς ὅ,τι κι' ἂν μοῦ λέγῃς προσοχὴ ποτὲ δὲν δίνω.

ΖΑΗΜΗΣ.

Τί θὰ κάμω ὁ καυμένος... ἄχ! ὁ δόλιος τί θὰ γίνω;
Θὰ μὲ φάγῃ ὁ Ἡγέτης... ποῦ νὰ πᾶω; ποῦ νὰ μείνω;
Ζέστανέ με, Κουμουνδοῦρε, μιὰ στιγμὴ 'ς τὴν ἀγκαλιά σου,
Κ' ἓνα δράμι χάρισέ μου ἀπὸ τὴν παλληκαριά σου.
Κύττα, λύσσαξ' ὁ Ἡγέτης... ἔλα θάρρος νὰ μοῦ δώσης.
Κι' ἀπ' τὰ νύχια τοῦ θηρίου αὐτουνοῦ νὰ μὲ γλυτώσης.